

κακάρισμα

κακάρισμα, το, ουσ. [από το θέμα αορ. του ρ. κακαρίζω + κατάλ. -μα], συνήθως στον πλ. **τα κακαρίσματα**, τα κακαρίσματα. **1.** (ειρωνικά) οι θορυβώδεις φλυαρίες: «δεν αφήνεις τα κακαρίσματα, να συγκεντρωθούμε και λίγο στη δουλειά μας!». **2.** (ιδίως για γυναίκες) τα κοφτά και διαπεραστικά γέλια: «σταμάτα, επιτέλους, κυρά μου, αυτά τα κακαρίσματα, γιατί μας έσπασες τα νεύρα!»·

- αλλού τα κακαρίσματα κι αλλού γεννούν οι κόττες, λέγεται με πικρία ή με παράπονο, όταν κάτι αναμενόμενο ή επιθυμητό συμβαίνει σε κάποιον άλλον. Συνών. αλλού τ' όνειρο κι αλλού το θάμα ή αλλού τ' όνειρο κι αλλού το θάυμα.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας